

PRIMERI SLOVENSКИH MANJŠALNIC Z VIDIKA EVALVATIVNE MORFOLOGIJE

Ob primerjavi jezikoslovnih razprav o manjšalnosti v slovenščini in nekaterih tujih jezikih, zlasti angleščini in drugih slovanskih jezikih, opazimo razhajanja glede pojmovanja določenih besedotvornih elementov pri tvorbi manjšalnic. Pričujoča razprava želi osvetliti nekatera teh razhajanj: obravnavo sestavin *mini-* in *mikro-* nasproti *malo-* in *drobno-* v tvorjenkah ter status nekončnih pripon pri glagolskih in pridevniških manjšalnicah.

Ključne besede: evalvativna morfologija, manjšalnost, samostalniške manjšalnice, glagolske manjšalnice, pridevniške manjšalnice

1 Uvod

Evalvativna morfologija se je kot eno morfoloških podpodročij v jezikoslovju močno razvila v zadnjih treh desetletjih, za njenega začetnika pa velja Scalise (1984) s svojo zamisljivo o »tretji morfologiji«.¹ V jedru raziskovanja evalvativne morfologije sta torej manjšalnost in večalnost, pri čemer manjšalnice in večalnice pogosto izražajo več kot le velikost; v njih lahko zaznamo različno mero čustvenih implikacij odobravanja in ljubkovalnosti ali neodobravanja in slabšalnosti. V večini romanskih, pa tudi slovanskih jezikov, se ti semantični podtoni prepletajo do te mere, da je pogosto težko razlikovati med temi (denotativnimi in konotativnimi) pomeni;²

¹ Od tod tudi poimenovanje samo: gre za (morfološko) zmožnost nekaterih jezikov, da manjšalnost in večalnost interpretirajo evalvativno in ne le izključno objektivno (o tem npr. Wierzbicka 1980: 53ff).

² V grobem lahko razlikujemo med inherentno manjšalnostjo, ki kot pomenska sestavina denotata izraža majhno lastnost denotata, ter adherentno manjšalnostjo v smislu pozitivno ali negativno zaznamovane rabe v besedilu. Več o semantiki slovenskih manjšalnic in poskusu tipologije v Sicherl in Žele 2011.

znotraj istega splošnega nabora obrazil lahko naletimo celo na take, ki izražajo le še čustvenost, ne pa tudi velikosti. Izraz evalvativna morfoloģija se je tako v zadnjih nekaj letih uveljavil kot splošna oznaka, ki zajema vse naštete možnosti izražanja (gl. npr. Bauer 1997: 538), istočasno pa omogoča tudi širši pogled: ne gre več le preprosto za označevalce velikosti in pozitivnega ali negativnega čustvenega odnosa, temveč tudi za vključevanje pragmatičnih sestavin, kot so intenziviranje, vljudnost ali skromnost. Prispevki iz evalvativne morfoloģije danes omogočajo preseganje strogo morfološkega in vedno bolj vključujejo tako semantiko (npr. Juravsky 1993) kot pragmatiko (Schneider 2003, 2013; Grandi in Körtvélyessy 2015; Körtvélyessy 2015), s tem pa omogočajo kompleksnejši pogled na izražanje manjšalnosti.

Kot že omenjamo zgoraj, so manjšalnice v tradicionalni slovnici največkrat definirane kot besede, ki označujejo majhnost, poleg tega pa lahko izražajo še odnos. Schneider (2003: 5) takšne manjšalnice imenuje prototipske; tvorimo jih priponsko predvsem v jezikih, ki so se razvili iz latinščine, ali takšnih, ki imajo podobno morfološko kompleksnost, npr. slovanski jeziki. Ob upoštevanju dognanj evalvativne morfoloģije pa se Schneider (2003) zavzema za širše pojmovanje, kjer bi manjšalnost upoštevali kot univerzalni koncept, manjšalnice pa definirali širše in bolj splošno, tako da ne bi obsegale le prototipskih sufiksacij, pač pa vse oblike, ki izražajo koncept manjšalnosti.³ Posledično manjšalnica ni več prvenstveno morfološka kategorija, pač pa vsaka oblika, ki izraža koncept manjšalnosti.

Pregled jezikoslovnih razprav o manjšalnicah v slovenščini (gl. 2 spodaj) pokaže, da so avtorji v glavnem ostajali znotraj besedotvorno-morfoloških okvirov. Pri tem lahko opazimo določena razhajanja glede pojmovanja nekaterih besedotvornih elementov, ki se uporabljajo pri tvorbi manjšalnic. V razpravi želimo osvetliti nekatera teh razhajanj in, v luči tujejezičnih jezikoslovnih razprav (zlasti Schneider 2003), delno razširiti pojem manjšalnice. Kljub delni razširitvi definicije manjšalnice v tem prispevku še vedno obravnavamo predvsem morfološke lastnosti manjšalnic; razširitev na semantično-pragmatične vidike in vključitev le-teh je lahko le tema nove razprave.

2 Pregled obravnave slovenskih manjšalnic

Pojav manjšalnic v slovenskem jeziku je bil doslej z besedotvornega vidika večkrat obdelan; danes še aktualni razvojni pregled manjšalnic najdemo pri A. Bajcu (1950: 127), ki je sestavil seznam enajstih manjšalniških obrazil za tvorbo samostalniških manjšalnic vseh treh spolov, določene spremembe so vključene v slovnico J. Toporišiča (1976; 1991: 143–144, 153, 159), ki prinaša seznam sedemnajstih obrazil za samostalniške manjšalnice (*-(an)ec, ič, -(č)ek, -e, -i, -ko, -če* za moškospolne; *-ca, -(ič)ica, (ič)ka, -i* za ženskospolne; *-e, -(e)ce, -(i)če, -(e)ca, -ko, -ica* za srednjepolne), sedmih obrazil za glagolske manjšalnice (*-k-, -čk-*,

³ Tak univerzalni koncept lahko posledično izražajo vsi jeziki, tudi taki, ki sploh ne poznajo pripon, npr. svahili (Schneider 2003: 5).

-c-, -ic-, -inc-, -lj-, -ik-) ter trinajstih obrazil za pridevniške manjšalnice (-ka-, -čka-, -c(e/a)- za manjšalnost/ljubkovalnost in av, -ikav, -iv, -ljat, -ičast, -kast, -ikast, -ljast, -kljast, -ičen za približevalnost neki lastnosti oziroma oslabiljenost neke lastnosti). Natančneje se je v besedotvorni (in pomenski) vidik manjšalnic poglobila Vidovič Muha (1988; 1995; 2011), v novejšem času pa Stramljič Breznik (2009; 2010). Tako Vidovič Muha (1995: 160; 2011: 40, 47–55, 64) poveča obseg obrazil na devetnajst za samostalniške manjšalnice (-e)k, -č(e)k, (e)c, -ič, -ic, -et za moškospolne; -ica, -ka, -ca, -ice, -ce, -ke za ženskospolne; ce, -ece, -ko, -iče, -eca, -ca, -ka za srednjespolne) ter na osem za glagolske manjšalnice (poleg zgoraj omenjenih še -uck-), pridevniških pa ne obravnava. Temu seznamu bi lahko dodali še obrazilo -či, ki ga v (pogovorni) slovenščini najdemo ob krnitvah tako moških kot ženskih imen (npr. *Amalija* > *Mal-či*; *Bojan* > *Boj-či*). Stramljič Breznik (2009: 199–207; 2010: 55–66) se v svojih prispevkih posveča samostalniškim manjšalnicam, ki so navedene v SSKJ, pri tem navede šest obrazil za moški spol (-ic, -c, -ec, -ič, -ček, -ek), tri za ženski spol (-ica, -ka, -ca z variantami -ice, -ke, -ce za množinske samostalnike) in dve za srednji spol (-ce, -ece z variantama -ca, -eca za množinske samostalnike). Njena raziskava med drugim dokazuje, da je kar nekaj manjšalniških obrazil, ki jih omenjata Bajec in Toporišič, zastarelih, narečnih ali tako redkih, da jih niti SSKJ ne navaja več (npr. -če za moškospolne samostalniške manjšalnice, -iče, -če, -ko, -ica za srednjespolne samostalniške manjšalnice). Verjetno lahko le obrazila, ki jih vključuje SSKJ, štejemo med produktivnejša⁴ pri tvorbi slovenskih manjšalnic.

3 Besedotvorni vzorci za slovenske manjšalnice

3.1 Samostalniške manjšalnice

Iz navedenih virov je razvidno, da so se slovenski jezikoslovci v glavnem ukvarjali z izpeljavo manjšalnic; pri samostalniških manjšalnicah gre torej za modifikacijske tvorjenke, kjer se kakovostni pridevnik *majhen* spremeni oz. poobrazili v desno priponsko obrazilo. Besedotvorni vzorec za samostalnike je naslednji (prim. tudi Vidovič Muha 1995: 158–159):

- [majhen] grič[-ø] > -ek, grič- > grič-ek
- [majhen] bik[-ø] > -ec, bik- > bik-ec
- [majhna] hiš[-a] > -ka, hiš- > hiš-ka
- [majhno] jezer[-o] > -ce, jezer- > jezer-ce

Izpeljava je pri slovenskih manjšalnicah tako dominantna, da se pogosto pojavljajo tudi dvojnice z alternativnimi obrazili (*hiška* – *hišica*), različna manjšalniška priponska obrazila se torej vežejo na isto podstavo, ne da bi se pri tem bistveno spremenil pomen tvorjenke. S tem je povezan tudi pojav t. i. večkratne manjšalnice, kjer pride do kopičenja manjšalniških priponskih obrazil (*hiša* > *hiška/hišica* > *hiškica*; *žena* >

⁴ Kot merilo za produktivno rabo obrazil velja, da jih lahko uporabljamo sinhrono pri tvorbi novih oblik (prim. Bauer 1983: 18).

ženka/ženica > *ženička/ženičica* > *ženičkica*). Večkratna manjšalnost je pogosta tudi v drugih slovanskih jezikih (prim. Panocová 2011: 177–178). Gregová (2015: 301–302) za podobne zglede iz slovaščine citira Štolca (1958: 74), ki celo trdi, da je takšno nizanje (različnih ali enakih) manjšalniških obrazil teoretično neomejeno.⁵

Ker je izpeljava manjšalnic v slovenščini, podobno kot v drugih slovanskih jezikih (prim. npr. Panocová 2011), tako prevladujoč proces, so skoraj neopazene ostale druge besedotvorne vrste za tvorbo samostalniških manjšalnic. Tako lahko slovenščina že izpeljane manjšalniške oblike reduplicira – takšna so npr. nekatera imena ali hudomušni vzdevki (*Žogica Marogica, Žogica Nogica, Zajček Dolgoušček, Tonček Balonček*).⁶

V slovenščini pa smo, najverjetneje pod tujejezičnim (germanskim) vplivom, tvorili tudi nekatere zloženke in sestavljenke z manjšalnim pomenom. Njihovo število je resda manjše od manjšalniških izpeljank, vendar se ravno tu pojavljajo določena razhajanja pri pojmovanju besedotvornih sestavin v slovenistični in tujejezični strokovni literaturi.

3.1.1 *Minikrilo* – zloženka ali sestavljenka?

Ker je samostalnik *minikrilo* v slovenščino prišel kot delni kalk iz angleškega *miniskirt*, si najprej oglejmo, kako tvorjenke s sestavino *mini-* obravnavajo angleške jezikoslovne razprave.

V angleščini in drugih jezikih med pomensko manjšalne tvorjenke uvrščamo tudi del tako imenovanih neoklasičnih zloženek. Za angleški jezik v tem primeru kot manjšalne omenjajo lekseme, ki se začenjajo s sestavino *micro-*, občasno tudi *mini-*. Pri tem v strokovni literaturi *mini-* največkrat že uvrščajo med (prave) predpone⁷

⁵ Pri tem je treba opozoriti še na t. i. analitične ali skladenjske manjšalniške strukture, ki ravno tako »konkurirajo« besedotvornim manjšalnicam (npr. *majhna hiša* namesto *hiška*). Domnevamo lahko, da na produktivnost v teh primerih vpliva dolžina podstave – daljša kot je podstava, večja je verjetnost, da bo govorec raje uporabil analitično manjšalnico (npr. *majhna kopalnica* namesto *kopalničica*). Tako korpus *Nova beseda* za iskalni niz *majhna/mala kopalnica* (majhn*/mal* kopalnic*) pokaže 22 zadetkov, za iskalni niz *kopalničica* (kopalničic*) pa nobenega. Tudi večkratne manjšalnice so lahko kombinacija skladenjskega in besedotvornega (npr. *majhna/majcena hišica* namesto *hiškica*), manjšalni element se v teh primerih pojavlja tako levo kot desno od podstave. V slovenščini so take strukture pogosto rabljene, za razliko od npr. srbsčine, kjer imajo takšno dvojno manjšalnost na obeh straneh podstave za redundantno (prim. Jovanović 2014: 230). Vključitev analitičnih manjšalnic v to razpravo bi bistveno razširila obseg tega prispevka, zato jih v nadaljevanju ne bomo obravnavali.

⁶ Možna je seveda tudi »nebesedotvorna« interpretacija teh oblik, po kateri gre za ponovitev istega postopka, ki svoj ludistični ali poetični učinek gradi na ponavljanju enakih zvočnih elementov (asonance ali rime). Takšne kombinacije pozna tudi angleščina, kjer ravno podvojitve na osnovi rime praviloma izražajo ljubkavalno manjšalnost (npr. *Annie-Pannie*; prim. Schneider 2003: 8), vendar jih obravnavajo kot besedotvorne elemente.

⁷ V slovenistični strokovni literaturi sta ustaljena izraza *predponsko obrazilo* in *priponsko obrazilo*; kjer v članku povzemam tujejezično literaturo, uporabljam tudi tam uveljavljene in uporabljane termine, torej le *predpona* in *pripona*.

(npr. Bauer 1983: 217–218), *micro-* pa med t. i. začetne kombinacijske oblike (angl. *Initial Combining Form* ali ICF), vendar so mnenja pri različnih avtorjih deljena, razlika med predponami in začetnimi kombinacijskimi oblikami pa ne vedno jasno definirana (prim. npr. Bauer 1983; Cannon 1987; Bauer in Huddleston 2002 ter starejše avtorje, npr. Marchand 1969⁸). Vsekakor začetnih kombinacijskih oblik ne smemo povsem enačiti z značilnimi zloženskimi sestavinami, ki so praviloma pomensko samostojne besede.

Najbolj natančno se je razliki med predponami in ICF od angleških jezikoslovcev posvetil Bauer; na takšne kombinacijske oblike gleda predvsem etimološko: kot elemente klasičnih jezikov, ki se uporabljajo v angleškem besedotvorju (Bauer 1983: 213, 216), zato jih tudi imenuje neoklasične zloženske. Določene značilnosti teh zloženk so skupne tudi navadnim zloženkam, ker pa se začetne kombinacijske oblike ali ICF uporabljajo kot predpone angleškim leksemom, imajo skupne značilnosti tudi s sestavljenkami.

Kombinacijske oblike, tako začetne (ICF) kot končne (FCF, *Final Combining Forms*), so morfemi posebne vrste. Ker niso ne prave podstave in ne prave pone, so vnesle zmedo v morfološko sicer dovolj jasno razdelitev angleških morfemov na podstave in pone. Takšni elementi so po eni strani kot pone, ker jih lahko pridamo leksemom oz. besedotvornim podstavam kot vsak drug afiks. Bauer (1983: 213) navaja kot paralelna zgleda *music-al* ter *music-ology*, kjer je *-al* obravnavan kot navadna pripona podstavi *music*, »torej mora biti tudi *-ology* očitno pripona«. Bauer (1979c; 1983: 213) priznava, da tak tip argumentacije nujno pripelje do zadrege pri leksemih, ki so pravzaprav brez podstave ter sestavljeni le iz predpone in pripone, npr. *electrophile*, *biocrat*, *homophile*, *protogen*. Poleg tega takšnih kombinacijskih oblik ne moremo popolnoma izenačiti z običajnimi ponami, ker se vendarle vedejo nekoliko drugače kot običajni afiksi. Tako so npr. vse brezpodstavne tvorjenke lahko sestavljene le iz kombinacije ICF z FCF, ne moremo pa kombinirati ICF z navadno pripono (Bauer 1983: 214); tako so, na primer, možni leksemi *electrolyte*, *electrophile*, *electroponic* in *electroscope*, ne pa tudi **electroness*, **electroization*, **electroesque*. Posledično moramo *hyper-* v *hyperactive* opredeliti kot predpono, ker je *active* lahko samostojna beseda, *hyper-* v *hypertrophy* pa kot ICF, ker je oblika *-trophy* v tem pomenu pomensko neosamosvojena beseda (prim. Warren 1990: 113). Značilno za ICF je tudi, da se končujejo na samoglasnik (v angleščini praviloma na *-o*, pogosto tudi na *-i*). V večini primerov pa Bauer (1983: 215) opaža tudi pomensko razliko med predpono in ICF, ki pa jo je težje opredeliti, saj imajo tako predpone kot ICF določeno leksikalno vsebino. Na splošno naj bi ICF vsebovale večjo obvestilnost (Bauer uporabi izraz »semantična gostota«) kot predpone, kar pa je le težko »izmerljivo«. Če npr. primerjamo *socio-* in *eco-* (kot ICF) s predponama *pre-* in *un-*, lahko ugotovimo, da je za specifikacijo pomenov prvih dveh potrebno referenčno navezovanje na pomena ‚družba‘ in ‚ekologija‘, medtem

⁸ Tako npr. Marchand (1996: 3.36) element *neo-* uvrsti med predpone, Quirk et al. (1985: 1.29) pa med ICF; element *pseudo-* je pri Marchandu (1969: 3.50.1) opredeljen kot ICF, pri Quirk et al. (1985: 1.23) pa kot predpona.

ko vsebinskost za predponi lahko izrazimo s pomočjo slovničnih besedic (predlog ‚pred‘ in nikalnica ‚ne‘). Bauer priznava, da je ta razlika v obvestilnosti velikokrat le težnja (prim. Bauer 1983: 215), saj obstajajo tudi predpone z relativno visoko stopnjo obvestilnosti – mednje prišteva ravno manjšalniško predpono *mini-*. Na pomembno razliko med obema oblikama opozarja še Warren (1990: 123): predpone imajo, tako kot vse pone, določeno produktivnost, medtem ko te produktivnosti v ICF ni zaznati (mnoge tvorjenke z ICF so pravzaprav priložnostnice). Predpone so torej nekakšni ustaljeni modifikatorji, medtem ko so ICF polnopomenske besede (vendar se hkrati pojavljajo kot pogoste stalnice z drugimi besedami), so bolj leksikalne in lahko imajo dokaj specifičen pomen.

Nekateri drugi jezikoslovci (prim. npr. Hansen et al. 1985) so uvedli razlikovanje med pravimi predponami in t. i. nepravimi predponami (ang. *semi-prefix*) ali prefiksoidi, ki se vse bolj uveljavlja tudi v drugih evropskih jezikih (npr. Efthymiou 2015: 64 za moderno grščino). Leksikografi so večinoma še bolj pragmatični (prim. Sinclair et al. 1991: 110, 114–115 ter Sinclair ur. 2001), saj obe gesli, tako *mini-* kot *micro-*, enostavno uvrstijo med predpone. Nemški *Duden Das grosse Fremdwörterbuch* (Drosdowski et al. 1994) pri geslih *Mini* in *Mikro* podobno poenostavi in ju opredeli kot »besedotvorni element«.

Po Bauerju (1983: 217–218; 2002: 1678) je *mini-* v sodobni angleščini torej predpona, ki ohranja besedno vrsto svoje podstave, veže pa se izključno na samostalniške podstave. Velja za zelo produktivno predpono, novejšje tvorjenke v angleščini so npr. navedene v Sinclair et al. (1991: 114–115):⁹ *mini-budget* [miniproracun],¹⁰ *minibus* [minibus], *mini-cab* [taksi], *mini-camera* [minikamera], *mini-city* [minimesto, miniaturno mesto], *mini-computer* [miniračunalnik], *mini-cruise* [mini križarjenje], *mini-documentary* [kratek dokumentarec], *mini-dress* [mini obleka], *mini-exam* [kratek izpit], *mini-expedition* [mini odprava], *mini-explosion* [mini eksplozija], *mini-golf* [minigolf, mini golf], *mini-lecture* [mini predavanje], *mini-market* [minimarket], *mini-rugby* [ø], *mini-scooter* [ø], *mini-series* [miniserija], *mini-skirt* [mini krilo, minikrilo], *mini-submarine* [minipodmornica], *mini-summit* [ø], *mini-team* [mini skupina], *mini-tour* [miniturneja], *mini-version* [mini verzija]. Bauer (1983: 218 in 2002: 1678) poleg teh omenja še *minikilt* [ø], *minipill* [mini tabletk], *miniwar* [mini vojna].

Micro- večina avtorjev prišteva med ICF; Cannon (1987, v Schneider 2003: 84) *micro-* celo omenja kot najbolj produktivno začetno kombinacijsko obliko v moderni angleščini. Schneider (2003: 84) poudari, da je *micro-* rabljen izključno pri tvorbi strokovne terminologije in naj kot tak sploh ne bi izražal manjšalnosti. Sinclair et al. (1991: 110) to nekoliko omilijo: *micro-* naj bi se »pogosto pojavljal v strokovnem in znanstvenem jeziku«. Sinclair et al. (1991: 110) navajajo naslednje

⁹ Avtorji predlagajo zapis z vezajem, razen v primeru *minibus*. Bauer je bolj naklonjen pisavi skupaj, npr. *miniskirt*, *minigolf*; težnjo k pisavi skupaj potrjujejo tudi vsi zapisi gesel na *mini-* v slovarju *Random House Unabridged Dictionary* (Flexner ur. 1993: 1224–1225).

¹⁰ V oglatem oklepaju so zapisani slovenski prevedki v obliki, ki je potrjena v korpusu *Nova beseda*; če prevedka ni, je označen z ø.

tvorjenke: *microbiology* [mikrobiologija], *microcomputer* [mikroročunalnik], *micro-economics* [mikroekonomija], *microelectronics* [mikroelektronika], *micro-environment* [mikrookolje], *microfilm* [mikrofilm], *microgram* [mikrogram], *micro-organism* [mikroorganizem], *microscope* [mikroskop], *microsecond* [mikrosekunda], *microstructure* [mikrostruktura], *microsurgery* [mikrokirurgija], *microlight* [ø], *microphone* [mikrofon], *microprocessor* [mikroprocesor], *microwave* [mikroval, mikrovalovka].¹¹

Kot je jasno razvidno iz prevodov zgornjih tvorjenk, je pojav neoklasičnih zloženek znan tudi v slovenščini, mnoge med njimi, ki se začenjajo z *mini-* in *mikro-*, so bile pravzaprav uvožene iz tujih jezikov, pogosto ravno iz angleščine, in imajo danes status anglizma (*minigolf*) ali so bile delno kalkirane (*minikrilo*).

Tvorjenke tega tipa za slovenščino omenja tudi Stramljič Breznik (2010: 72–75) v svoji obravnavi protipomenskih tvorjenk, vendar jih ravno v primeru *mini-* in *mikro-* uvršča med zložensko tvorjene (Stramljič Breznik 2010: 75). Tako sta, na primer, samostalnika *mikrostruktura* in *minikrilo* uvrščena med zloženki,¹² medtem ko so tvorjenke z drugimi prevzetimi (klasičnimi) morfemi (npr. *a-*, *ab-*, *anti-*, *de-*, *di(s)-*, *dia-*, *eks-*, *ekstra-*, *hiper-*, *i(m/n)-*, *infra-*, *kontra-*, *post-* in *pro-*) uvrščene med sestavljenke (Stramljič Breznik 2010: 73–74). SSKJ besedotvornega elementa *mini-* sploh ne obravnava, pač pa *mini* označi za nesklonljivi pogovorni pridevnik in v nadaljevanju geselskega članka navaja le zglede, ki se pišejo narazen (*mini krilo*, *mini moda*, *mini kuhinja*, *mini golf*). Za razliko od *mini* je *mikro* v SSKJ opredeljen kot zloženski element (torej vendarle kot nekakšna ICF), ki se veže bodisi na tujko v drugem delu in se kot prava zloženka piše skupaj (*mikrokozmičen*, *mikrokozmos*) ali pa se veže na domačo besedo v drugem delu in se glede na navedene zglede lahko piše skupaj ali narazen (*mikrostikalo*, *mikro stikalo*, *mikro- in makrosvet*, *mikro in makro svet*). Glede na to, da zloženke in sestavljenke pišemo skupaj, je pisava narazen tu nekoliko sporna.

Pri pregledu gesel z *mini-* in *mikro-* v SSKJ najprej preseneča dejstvo, da je gesel z *mini-* presenetljivo malo (*minibar*, *minibus*, *minivlak*); glede na zgoraj navedene prevedke iz korpusa *Nova beseda* jih je v rabi precej več. Pri vseh teh tvorjenkah s sestavino *mini-* sledijo polnopenske besede, s katerimi se zapišejo skupaj, zato bi bilo verjetno smiselno sestavino *mini-* besedotvorno uvrstiti med prefiksoidne tvorjenke z njo posledično med sestavljenke. Pri pregledu tvorjenk s sestavino *mikro-* je treba opozoriti na dejstvo, da tako kot v angleščini tudi med slovenskimi tvorjenkami s tem elementom opazimo vrsto takih, ki so pravzaprav kombinacija ICF in CFC ter »prave« podstave pravzaprav nimajo, npr. *mikroskop*, *mikrofon*. Vse te so seveda prevzete, praviloma kar iz angleščine. Druge pa so pravilno sestavljene

¹¹ Raba vezaja je v angleščini večinoma odvisna od pogostosti besede; pri manj znanih besedah je priporočljiva pisava z vezajem (Sinclair et al. 1991: 110). V slovarju *Random House Unabridged Dictionary* (Flexner ur. 1993: 1213–1216) so vse besede z *micro-* pisane skupaj.

¹² To ni skladno z osnovno opredelitvijo zloženke (gl. npr. Vidovič Muha 2011: 105), po kateri je podstava zloženke sestavljena iz vsaj dveh predmetnopenskih besed.

iz v slovenščini obstoječe podstave (domače ali sposojene) in prefiksoida *mikro-*, npr. *mikrovlakno*, *mikrostruktura* in *mikroklima*, večinoma gre za (delne) kalke. Ker bi za oba elementa, *mikro-* in *mini-*, težko trdili, da sta prosta morfema, je tvorjenke z njima smiselno uvrstiti med sestavljenke, sami sestavini pa opredeliti kot prefiksoida.¹³

Pri obravnavi teh tvorjenk bi bilo nujno upoštevati tudi pogostost rabe. Pogostost rabe določene tvorbe pa sčasoma vpliva tudi na njeno produktivnost. Glede na to, da njihova frekvenca narašča tako v angleščini kot v slovenščini, kar bi lahko potrdili natančnejši korpusni podatki (to že nakazujejo tudi prevedki z *mini-* iz *Nove besede* zgoraj), opazamo tudi, da je zlasti raba elementa *mini-* zelo produktivna, uporabniki sodobne slovenščine ga pogosto uporabljajo ob najrazličnejših samostalnikih, tako na primer v *Gigafidi* najdemo *mini priprave* (*slovenske nogometne reprezentance*), *mini pilule*, *mini sadovnjak*, (*računalnik v*) *mini stolpu*, *mini spletna stran*, *mini odbojka*, *mini plenarno zasedanje*, *mini torbica* in *mini dvboj*, v *Novi besedi* pa recimo *mini ambulanta*, *mini laboratorij*, *mini centrala*, *mini jeklarna*, *mini napadi*, *mini pice*. V teh primerih očitno prevladuje pisava narazen, *mini* se torej uporablja namesto pridevnika *miniaturen* ali *majhen*, kot je opisano v SSKJ, lahko pa ob dovolj pogosti rabi taka kombinacija besed sčasoma preide med sestavljenke s pisavo skupaj, kot se dogaja z besedo *minikrilo*.¹⁴

3.1.2 Zloženske z *malo-* in *drobno-*

Če tvorjenke z *mini-* in *mikro-* prištejemo med manjšalne sestavljenke, se s tem seveda zmanjša število manjšalniških zloženk v slovenščini, bi pa lahko po nemškem vzoru, s prvenstveno pomenskega vidika, med manjšalne zloženske prištevali tvorjenke z *malo-* in *drobno-* (naproti protipomenskim *veliko-* in *vele-*). Schneider (2003: 8) za nemščino navaja manjšalniške zloženske z *Klein-* (npr. *Kleinstadt* [majhno mesto, trg], *Kleinvieh* [drobnica], *Kleinbürger* [malomeščan]; tem bi lahko dodali še *Kleingedrucktes* [drobni tisk], *Kleingewerbe* [drobna obrt], *Kleinbauer* [mali kmet]; prav tako bi sem lahko spadale še nekatere nemške zloženske s *Fein-* (npr. *Feinstaub* [fini prašni delci]). Podobne zglede navaja iz danščine (Schneider 2003: 8) in zdi se, da je kar precej takšnih zloženk v slovenščini kalkiranih iz katerega od germanskih jezikov, najverjetneje iz nemščine. V sodobni slovenščini tako najdemo samostalniške zloženske *maloodjem*, *maloprodaja* ter lepo število medponsko-priponskih zloženk kot so *malobesednost*, *malodušje*, *malodušnež*, *malodušnost*, *malomarnež*, *malomarnica*, *malomarnost*, *malomeščan*, *malomeščanka*, *malomeščanstvo*, *malomeščanščina*, *malopomembnost*, *malopridnež*, *malopridnica*, *malopridnost*, *malosemeniščnik*, *maloštevlnost*, *maloumnost*, *malovažnost*, *malovernež*, *malovernost*, *malovrednež*, *malovrednica*, *malovrednost* (vir: SSKJ). SSKJ poleg teh navaja še zastarele *malobrižnost*, *maloprid*, *maloprida*, *malopridnik*, *maloruščina*, *malosrčnost*, *maloupnost*, *malovednež*. Med zloženkami

¹³ Prim. tudi polemiko med Toporiščem in Vidovič Muha (Vidovič Muha 2011: 20).

¹⁴ V korpusu *Nova beseda* je 210 pojavitev s pisavo narazen *mini krilo* (mini kril*) in 22 pojavitev s pisavo skupaj *minikrilo* (minikril*).

z *drobno-* najdemo *drobnogled*, *drobnorisba*, ter medponsko-priponske zloženke *drobnoglavec*, *drobnoglavost*, *drobnopisje*, *drobnozrnatost*, *drobnoživka*. Takšnih manjšalnih zloženek v slovenščini sploh ni malo, zlasti med pridevniki (gl. 3.3 spodaj), zdi pa se, da je pri mnogih teh leksemov manjšalnost le še formalna, saj je bil njihov pomen leksikaliziran, npr. *drobnogled* za *mikroskop*.¹⁵

3.2 Glagolske manjšalnice

Podobno kot večina slovanskih jezikov (gl. Panocová 2011) slovenščina pozna tudi glagolske manjšalnice; njihova besedotvorna obrazila so bila že našeta v *Uvodu*. Pri glagolskih manjšalnicah gre za modifikacijske tvorjenke, kjer izrazimo nižjo stopnjo glagolskega dejanja ali čustveno vrednotenje le-tega, pri tem se kolikostna prislova *malo* ali *nekoliko*, pri, na primer, pozitivno vrednotenih pa *ljubko* ali *prijetno* poobrazilita. Besedotvorni vzorec za glagolske manjšalnice je naslednji (prim. tudi Vidovič Muha 2011: 71):

[nekoliko] voh[-a-ti] > -lj-, voh-, -a-ti > voh-lj-a-ti
 [malo] stop[-a-ti] > -ic-, stop-, -a-ti > stop-ic-a-ti
 [ljubko] smej[-a-ti] > -čk-, smej-, -a-ti > smej-čk-a-ti
 [prijetno] drem[-a-ti] > -uck-, drem-, -a-ti > drem-uck-a-ti

J. Toporišič (1991: 159) obrazila, ki se v teh primerih pojavljajo desno od podstave, imenuje medpone in izrecno omenja, da taki »medponi sledi glagolska pripona -a-« (Toporišič 1991: 159). To že korigira Vidovič Muha (2011: 64, 70–72), ki govori o teh tvorjenkah kot o modifikacijskih izpeljankah, ki so »izrazno določene s priponskim obrazilom« (Vidovič Muha 2011: 70).¹⁶ Glede na dejstvo, da pona vstopa za besedotvorno podstavo in ne vanjo, gre očitno za pripone (gl. npr. definicijo medpone v Katamba 1993: 44). Enako te elemente obravnavajo v jezikoslovnih razpravah o evalvativni morfologiji v sorodnih slovanskih jezikih. Tako Panocová (2011: 177) podobne besedotvorne vzorce opisuje za slovaščino, češčino, ruščino, srbsščino in hrvaščino, in takšna obrazila imenuje pripone, enako Gregová (2015: 300) za slovaščino in Bagasheva za bolgarščino (2015: 27). Gre pa seveda za nekončne pripone, ki se uvrstijo pred končno glagolsko pripono, kar je tudi v soglasju s Scalisejevo ugotovitvijo za italijanske evalvativne pone (gl. Scalise 1984: 132ff), tj. da so »vedno eksterne glede na druge besedotvorne pripone ter interne glede na oblikotvorna obrazila«.

Tudi pri glagolskih manjšalnicah lahko pride do večkratne manjšalnosti, bodisi v obliki podvojitve različnih pripon (*stopati* > *stopicati* > *stopicljati*) bodisi kot kombinacija predpanskega in priponskega obrazila (*vohati* > *vohljati* > *ovohljati/povohljati*). Značilno za slovenske predpanske manjšalne glagole je, da se nedovršnost

¹⁵ Več o leksikaliziranosti pri manjšalnicah v Sicherl in Žele (2011).

¹⁶ Toporišič kasneje v *Enciklopediji slovenskega jezika* (1992: 102, 223) manjšalni -lj- še vedno omenja med medponami in vponami, manjšalni -čk- pa med priponami.

pogojno manjšalnim pomenom, ki se začenjajo z *malo-* ali *drobno-*. Nekatere omenja že Vidovič Muha (2011: 239, 240), SSKJ pa navaja: *malobeseden, maloburžoazen, malocveten*,¹⁷ *malodušen, malokalibrski, malokmečki, malolastniški, malolitražen, malomaren, malomesten, malomeščanski, malonemški, maloobmejen, malopomemben, maloposestniški, malopriden, maloprodajen, maloserijski, maloslaven, maloslikoven, malostanovanjski, maloštevilen, maloumen, malovažen, maloveren, malovreden, malozaveden* ter starinske *malobrižen, malodobrn, malojedan, maloleten, maloruski, malosrčen*. Med pridevniškimi zloženkami z levo sestavino *drobno-* pa SSKJ navaja: *drobnoblagoven, drobnoburžoazen, drobnocveten, drobnoglav, drobnogleden, drobnokapitalističen, drobnolastniški, drobnoličen, drobnolist, drobnolisten, drobnoluknjičav, drobnonog, drobnook, drobnopikčast, drobnoproizvajalski, drobnovlaknat, drobnozrn, drobnozrnat*.

Po nemškem zgledu bi tudi te zloženke lahko veljale za manjšalnice, tako kot Schneider (2003: 8) med nemške pridevniške manjšalne prišteva zloženke *kleinkörnig* [drobnozrnat], *kleingemustert* [z majhnim vzorcem], *kleinkariert* [malenkosten]; tem bi lahko dodali še *kleingeistig* [omejen, ozkosrčen] ter *kleingläubig* [malodušen]. Pri tem se vseeno postavlja vprašanje, v kolikšni meri so te zloženke le še formalno manjšalne in kako je leksikalizacija spremenila njihov pomen.

4 Zaključek

V prispevku smo želeli osvetliti nekatere podrobnosti pri obravnavi manjšalnic, kjer se do sedaj objavljene slovenistične razprave (vsaj delno) razlikujejo od tujejezičnih razprav o manjšalnosti. Tako naj bi pripomogli k razjasnitvi terminoloških zadreg in pojmovnih zagat, saj šele takšno poenotenje izrazja omogoča nadaljnje kontrastivne raziskave izražanja manjšalnosti v različnih jezikih. Ravno razhajanja med besedotvorno in leksikalno tipološko različno »naravnanimi« jeziki lahko pomembno osvetlijo naše razumevanje koncepta manjšalnosti in izražanje le-tega. Izhodišče so bile nekatere angleške besedotvorne razprave, pa tudi prispevki o manjšalnicah iz slovenščini sorodnih slovanskih jezikov. Tako predlagamo, da tvorjenke tipa *minikrilo, minigolf, miniproračun* obravnavamo kot sestavljenke s pisavo skupaj, sestavino *mini-* pa kot prefiksoid. Enako velja za pomensko sorodni manjšalni element *mikro-* ter posledično tvorjenke kot *mikroročunalnik* in *mikrofilm*. Med zloženke, ki lahko izražajo manjšalnost, lahko v slovenščini prištevamo zloženke s sestavinama *malo-* in *drobno-* ob sicer samostojni pomenski sestavini (npr. *malomeščan, maloodjem, drobnogled, drobnorisba* med samostalniškimi manjšalnicami, ter *malomeščanski, maloserijski, drobnoblagoven, drobnozrnat* med pridevniškimi manjšalnicami). Pri obravnavi glagolskih manjšalnic opozarjamo

¹⁷ SSKJ pri geslu **maloo...** izrecno navaja dvojni pomen tega zloženkega elementa: 1. nanašajoč se na mali, majhen in 2. nanašajoč se na malo; za manjšalniškega lahko pravzaprav štejemo le prvega, vendar je treba opozoriti, da najdemo tudi primere, kjer sta možni obe interpretaciji, npr. *malocveten* s pridevniškim lastnostnim pomenom ‚ki ima majhne cvete‘ ter s pridevniškim količinskim pomenom ‚ki ima malo cvetov‘.

na nedoslednost v Toporišič 1991 in 1992, kjer so manjšalna obrazila označena za medpone ali vpone; glede na dejstvo, da se ta obrazila pojavljajo desno od podstave, so to lahko le pripone.

Pričujoča razprava je tako le korak v smeri nadaljnjih kontrastivnih obravnav manjšalnosti, ki bi vključevale tudi slovenščino. Vsekakor bi v zvezi z manjšalnostjo potrebovali več kvantitativnih in statističnih analiz, zasnovanih na obsežnih elektronskih korpusih, kar bi nam omogočalo tudi primerjavo rabe manjšalnic glede na različna govorna dejanja in ilokucijske tipe, ter obravnavo manjšalniške rabe v različnih žanrih govorenega in pisnega diskurza v različnih jezikih in kulturah.

Literatura

- Bagasheva, Alexandra, 2015: Features of evaluative morphology in Bulgarian. *SKASE Journal of Theoretical Linguistics [online]* 12/1. 22–38. <http://www.skase.sk/Volumes/JTL27/pdf_doc/02.pdf>. (Dostop: julij 2015.)
- Bajec, Anton, 1950: *Besodotvorje slovenskega jezika I: Izpeljava samostalnikov*. Ljubljana: SAZU.
- Bauer, Laurie, 1983: *English Word-formation*. Cambridge Textbooks in Linguistics. Cambridge: Cambridge University Press.
- Bauer, Laurie, 1997: Evaluative Morphology: In Search of Universals. *Studies in Language* 21/3. 533–575.
- Bauer, Laurie in Rodney Huddleston, 2002: Lexical Word-formation. Huddleston, R., in Pullum, G.K. (ur.): *The Cambridge Grammar of the English Language*. Cambridge: Cambridge University Press. 1621–1721.
- Cannon, Garland, 1987: *Historical Change and English Word-Formation*. New York: Lang.
- Drosdowski, Günther et al., 1994: *Duden Das große Fremdwörterbuch*. Dudenverlag: Mannheim, Leipzig, Wien, Zürich.
- Efthymiou, Angeliki, 2015: Modern Greek diminutive and augmentative adjectives (in a cross-linguistic perspective). *SKASE Journal of Theoretical Linguistics [online]* 12/1. 57–71. <http://www.skase.sk/Volumes/JTL27/pdf_doc/04.pdf>. (Dostop: julij 2015.)
- Flexner, Stuart B., 1993: *Random House Unabridged Dictionary*. 2. izd. Random House: New York.
- Grandi, Nicola, in Körtvélyessy, Livia (ur.), 2015: *Edinburgh Handbook of Evaluative Morphology*. Edinburgh: Edinburgh University Press.
- Gregová, Renata, 2015: Slovak. Grandi, N., in Körtvélyessy, L. (ur.): *Edinburgh Handbook of Evaluative Morphology*. Edinburgh: Edinburgh University Press. 296–305.
- Hansen, Barbara, Hansen, K., Neubert, A., in Schentke, M., 1985: *Englische Lexikologie*. Leipzig: Enzyklopädie.
- Jovanović, Vladimir Ž., 2014: Morphological Means of Expressing Value Judgment in English and Serbian. Lopičić, V., in Mišić Ilić, B. (ur.): *Values across Cultures*. Newcastle upon Tyne: Cambridge Scholars Publishing. 213–231.
- Juravsky, Dan, 1993: Universals in the Semantics of the Diminutive. *BLS* 19. 423–436.

- Katamba, Francis, 1993: *Morphology*. Macmillan: Houndmills and London.
- Korpus slovenskega jezika *Gigafida*: <<http://www.gigafida.net>>. (Dostop: julij 2015.)
- Korpus *Nova beseda*: <http://bos.zrc-sazu.si/s_beseda3.html>. (Dostop: julij 2015.)
- Körtvélyessy, Livia, 2015: *Evaluative Morphology from a Cross-Linguistic Perspective*. Newcastle upon Tyne: Cambridge Scholars Publishing.
- Marchand, Hans, 1969: *The Categories and Types of Present-Day English Word-Formation*. München: Beck.
- Panocová, Renata, 2011: Evaluative Suffixes in Slavic. *Bulletin of the Transilvania University of Braşov*. Series IV: Philology and Cultural Studies. Vol. 4, 53/1. 175–182.
- Quirk, Randolph et al., 1985: *A Comprehensive Grammar of the English Language*. London, New York: Longman.
- Scalise, Sergio, 1984: *Generative Morphology*. Dordrecht: Foris.
- Schneider, Klaus Peter, 2003: *Diminutives in English*. Tübingen: Max Niemeyer.
- Schneider, Klaus Peter, 2013: The truth about diminutives, and how we can find it: some theoretical and methodological considerations. *SKASE Journal of Theoretical Linguistics* 10/1. 137–151.
- Sicherl, Eva in Andreja Žele, 2011: Nominal diminutives in Slovene and English. *Linguistica*, 51. 135–142.
- Sinclair, John et al., 1991: *Collins Cobuild English Guides 2. Word Formation*. London: Harper Collins.
- Sinclair, John et al., 2001: *Collins Cobuild English Dictionary for Advanced Learners*. 3. izd. Glasgow: HarperCollins.
- Slovar SSKJ: <<http://bos.zrc-sazu.si/sskj.html>>. (Dostop: avgust 2015.)
- Slovar SSKJ 2: <<http://www.sskj2.si/>>. (Dostop: avgust 2015.)
- Stramljič Breznik, Irena, 2009: Besedotvorna kategorija manjšalnic v slovenščini in makedonščini. Radeva, V., Avramova, C., in Baltova, J. (ur.): *Slovoobrazovane i leksikologija*. Sofija: Universitetsko izdatelstvo Sv. Kliment Ohridski. 199–210.
- Stramljič Breznik, Irena, 2010: *Tvorjenke slovenskega jezika med slovarjem in besedilom*, Zora 71. Maribor: Filozofska fakulteta UM.
- Toporišič, Jože, 1991: *Slovenska slovnica*. 4. izdaja, Maribor: Založba Obzorja.
- Toporišič, Jože. 1992: *Enciklopedija slovenskega jezika*. Ljubljana: Cankarjeva založba.
- Vidovič Muha, Ada, 1995: Dva tipološka zgleđa normativne vrednosti slovenske besedotvorne morfematike. Gajda, S. (ur.): *Języki słowiańskie 1945–1995; Gramatyka – leksyka – odmiany*. Opole: Uniwersytet opolski, Instytut filologii polskiej. 153–164.
- Vidovič Muha, Ada, 2011: *Slovensko skladenjsko besedotvorje*. 2. izd. Ljubljana: Znanstvena založba FF.
- Warren, Beatrice, 1990: The importance of combining forms. Dressler, W. U., Luschützky, H. C., Pfeiffer, O.E., in Rennison, J. R. (ur.): *Contemporary Morphology*. Trends in Linguistics, Studies and Monographs 49, Berlin, New York: Mouton de Gruyter. 111–132.
- Wierzbicka, Anna, 1980: *Lingua mentalis: The Semantics of Natural Language*. Sydney: Academic Press.

Priloga 1: Gesla na mini* in mikro*, ki se pojavljajo v SSKJ 1 in SSKJ 2¹⁸

mínibár	míkrofilmati	míkroračunálnik
mínibus	míkrofilmski	mikroskóp
mínivlák	míkroflóra	mikroskópičen
	míkrófón	mikroskopija
míkróanalíza	míkrófónski	mikroskopiranje
mikrobiológ	míkrófotografíja	mikroskopirati
mikrobiologíja	míkrógaméta	mikroskópski
mikrobiológinja	míkrókefálen	míkrospóra
mikrobiolóški	míkrókirurgíja	míkrosporíja
míkróčíp	míkróklíma	míkrostruktúra
míkróčitálec	míkrókózmičen	míkrotoponím
míkroekonomíja	míkrókózmos	míkróvál
míkroekonómski	míkrólokácíja	míkrovalóven
míkroelemènt	míkróorganizem	míkrovalóvka
míkrófávna	míkrópodjéttje	míkróvézje
míkrófilm	míkróprocésor	míkróvlákno

Priloga 2: Gesla na malo* in drobno*, ki se pojavljajo v SSKJ 1 in SSKJ 2

malobeséden	malomárnica	maloprodája
malobesédnost	malomárnost	maloprodájen
malobrížen	malomésten	malorúski
malobrížnost	malomeščàn	malorúščina
máloburžoázen	malomeščánka	malosemeníščnik
malocvéten	malomeščánski	málosèrijski
maločlénar	malomeščánstvo	malosláven
malodóbrn	malomeščánščina	máloslikóven
malodúšen	málonémški	malosřčen
malodúšje	máloodjèm	malosřčnost
malodúšnež	malopomémben	málostanovánjski
malodúšnost	malopomémbnost	maloštevílen
málokalíbrski	máloposéstniški	maloštevílnost
málokméčki	malopríd	maloúmen
malokřven	maloprída	maloúmnost
malokřvnost	maloprída	maloúpnost
málolastníški	malopríden	malovážen
maloléten	maloprídnež	malovážnost
málolitrážen	maloprídnica	malovédnež
malomáren	maloprídnik	malovéren
malomárnež	maloprídnost	malovéрно

¹⁸ Izpuščena so gesla, kjer je *mikro-* del poimenovanja merske enote (npr. *mikrosekunda*, *mikrometer*).

malovénež	drobnoglávec	drobnoók
malovérnost	drobnoglavost	drobnopíkčast
malovréden	drobnoglèd	drobnopísje
malovrédnež	drobnogléden	drôbnoproizvajálski
malovrédnica	drôbnokapitalístičen	drobnorisba
malovrédnost	drôbnolastníški	drobnovláknat
malozavéden	drobnolíčen	drobnozfñ
drôbnoblagóven	drobnolist	drobnozfñat
drôbnoburžoázen	drobnolisten	drobnozfñatost
drobnocvéten	drobnolúknjičav	drobnoživka
drobnogláv	drobnonóg	

to demonstrate that dialect literature is a very typical phenomenon in minority literature and displays a special relationship to language in general.

Key words: minority literature, dialect literature, Slovenians in Italy, Italians in Slovenia and Croatia

Janož Ježovnik: Angels and “Ognjenci”: The Dialectal Poetry of Renato Quaglia in the Marko Kravos Translations, *Jezik in slovstvo* 61/2, 2016, 59–77.

The article discusses the translations of Resian dialectal poetry into standard Slovenian. The thesis deals with Renato Quaglia's poems translated by Marko Kravos and published in the collection *Baside*, as well as in the publications *Stara piščal* and *Pogled*. The Resian dialect differs substantially from Slovenian standard language. Therefore, after a thorough preliminary elucidation of sociological and linguistic circumstances, an analysis of Resian dialect translation into Slovenian is presented.

Key words: Renato Quaglia, Markos Kravos, Resian dialect, dialectal poetry, Ognjenec

Mateja Curk: The Discourse of Bilingual Literary Characters from Diverse Slovene-Speaking Social Environments, *Jezik in slovstvo* 61/2, 2016, 79–90.

The paper deals with contemporary literary texts written by authors living in the province of Udine (Italy) and belonging to the community of so-called Venetian Slovenians (*Besiede tele zemlje* 2004), as well as a literary work from the central part of Slovenia (*Čefurji raus!* 2008). Taking into account the tendency of these texts to reflect real-language use, ideological aspects of literary discourse based on language varieties from different parts of the Slovene-speaking territory are discussed.

Key words: language ideology, literary language, contemporary social vernaculars

Bogomila Kravos: Veneto Theatre, *Jezik in slovstvo* 61/2, 2016, 91–97.

The article offers some initial thoughts about theatrical activities in the region of the Veneto valleys, i.e., the Alta Val Torre Valley, the Nadiža Valley and Resia, especially those activities that used to join these regions and that are in need of thorough examination. The archival materials should be supplemented by personal testimonies and detailed descriptions of how people received the most popular performances. A thorough analysis of the achievements and reception of the theatrical performances presents a unique opportunity to demonstrate how the peculiar dramatic expression of the troupe came about, and where the key actors found the inspiration to mix the bitter facts of existence with humour. The same analysis should examine how different ways of perception merge into a single theatrical expression that displays the spirit of the time and space. Such comprehensive research of each step in the history of the Veneto Theatre will reveal the axes around which its growth revolved and which connect the region of Veneto with the region of the Isonzo Valley.

Key words: Veneto Theatre, cultural heritage, preservation, restoration, integration

Eva Sicherl: The Diminutive in Slovene from the Perspective of Evaluative Morphology, *Jezik in slovstvo* 61/2, 2016, 101–115.

A comparison of linguistics articles on diminutives in Slovene as well as in some other languages – particularly Slavic languages, but also English – brings to light certain divergences concerning the status of some word-formational elements used in diminutive formation. The present article focuses on some of these differences: the elements *mini-* and *mikro-* as opposed to *malo-* and *drobno-* in complex words, and the status of non-finite suffixes in verbal and adjectival diminutives.

Key words: evaluative morphology, diminutiveness, noun diminutives, verb diminutives, adjective diminutives